

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 25. sušca 1892.

List 13.

Križanemu Jezusu.

Serce moje k Tebi sili,
Jezus ljubi, Jezus mili,
K Tebi, možu bolečin!
Križ mi Tvoj je tolažilo,
Sercu bridkemu hladilo
O terpeči Božji Sin!

Iz ljubezni čiste záme,
Težki križ si vzal na rame
Ga poljubil, ga objél;
Na morišče sam ga nosil,
Nanj pribit še zame prosil,
Vmerl, da mene bi otél.

Ti neskončno si me ljubil,
Da bi jaz se ne pogubil,
Daš na križ se zá-me v dar;
S smertjo dolg si zá-me plačal,
A kako sem jaz Ti vračal,
Sem li ljubil Te vsikdar?

Ah! jaz Tebe sem ponižal;
Sem te z grehom vnovič križal,
Križal neusmiljeno;
Ti ponavljal rane svete,
Vreden Tvoje sem osvete;
Pahnjen biti v pekla dno.

O Zveličar! glej zgubljeno
Me ovčico zapuščeno;
Reši zlobe me volkov;
Vse žalitve mi odpusti,
„Pojdi v miru le!“ izusti:
Oproščen bom vsih dolgov.

Jezus, Tebi vse je znano,
Dušo Ti poznaš skesano,
S križa milo zri na mé;
Solze žalosti pretakam,
Odpušcanja prosim, čakam;
Potolaži mi serce!

Jaz ne prosim Te sladkosti,
Daj jih onim, ki v radosti
So ljubili Tebe zmir;
Sprejmi vbogo dušo mojo
Zopet za ovčico svojo,
Bodi mili ji Pastir.

Serce moje k Tebi sili,
O terpeči Jezus mili;
V Tebi le počiva naj,
Ti si up moj, tolažilo,
Ti mi bodi kdaj p'lačilo,
Sladki Jezus! — vešomaj.

Radoslav.

Sveti Križ.

Pozdravljen mi bodi prav globoko v serca,
o blaženi les svetega Križa! Pozdravljen mi
bodi, o predragi Križ! O, kdo še ni bil presu-
njen od imenitnega, svetega Križa? Kako posebno
gine kristjana, ako v začetku svetega posta to
častitljivo znamenje vidi na oltarju, kot vedno,
resno opominovanje do človeškega serca, da naj
hiti k Njemu, ki je na križu vso kri prelil za
zveličanje vesoljnega sveta. Kako slovesno-resnobno
nam je pri sercu, ako se na Križ ozremo in nje-
govo skrivnost preišljujemo veliki teden, veliki
petek, tisti preimenitni dan, ki je brezmadežno
Jagnje Božje, naš Stvarnik, naš Gospod in Od-
rešenik na njem zaklical: „Dopolnjeno je!“ in je
tako v tem, ko je solnce svoje obličje skrilo in
se zemlja v svojem stožerji stresla, smert pre-
magal in ubogemu, zagrešenemu človeštvu zgub-
ljeno življenje zopet podelil. Kjer in kadarkoli
zagledamo Križ, naše serce in naše misli nepre-
magljivo k sebi vleče, posebno ginjenje se nas
polasti, pozdravimo ga v občutku svoje slabosti
v globoki ponižnosti in prosimo ljubega Boga,

da nam naj bo usmiljen in milostljiv. Kako lepa je bila torej navada prednamcev, da so znamenje zveličanja sveta postavljali ne le samo znotraj po stanovanjih, ampak tudi na raznih krajih pod milim nebom, kar se zdaj zmeraj bolj poredkoma vidi, posebno po marsikterih gospôških hišah nalletiš pač spotikljivih nevérskih podob, manjkrat pa podobe križa ali družih spodbudnih slik. Modri verniki imajo radi podobo sv. Križa in druge svete slike pred seboj, ker s tem se pogosto spominjajo na zvišeno delo odrešenja in ob enem na edino potrebno, na glavni namen svojega življenja in bitja na zemlji.

Prekrasen poleten dan je: v vsi častitljivosti priséva jutranje solnce na zemljo, in ti se podaš na ladijo in na morje. Ni dolgo in zgine ti spred oči suha zemlja, zgine obrežje: kamor koli se oberneš, ne vidiš družega kakor nebo in morje, in utegne te strašiti misel: oh, kaj li bo, ako zadenemo na kako pečino, ali če nastane ogenj na barki, če kotel póci! — Pri enoterem jadrani lahko tudi dolgčas nastaja in tesno biva pri sercu... ali glej! kar neprevidoma v daljavi nekaj kviško moli iz morja: bližamo se, mogočna pečina je in že smo blizu njé in jadrano mimo — o kako ljubeznjiv, nepričakovan pogled! Vse je po koncu in spoštljivo gleda proti robu, moški se odkrivajo, ženske poklekujejo, kajti — na verhuncu pečine stoji sveti Križ. Čudno čutilo za premišljuječe popotnike: ladija se uška na nestalnih valovih... spodej je strahotna globočina, o kako je naše življenje čisto v Božjih rokah! S kopernem se ozirajo tje na rob, na Križ, na preljubega Odrešenika, v čegar oblasti se nahajamo v življenju in v smerti, čegar vsemogočna beseda je zmožna nas milostno obvarovati naglega potopa. In ako je uslišana naša molitev ter smo sečno prijadrali do suhega, kako zadovoljne se cutimo! Kakor koli naj se nam pozneje godi v življenju, Križa na morskem robu nikoli pozabili ne bomo. —

Večér je, pot nas pelje skoz dolg, temen gozd: delj ko gremo, bolj je vse tiho in mirno, ter nam tesno prihaja pri sercu in zdi se nam kakor bi ne bilo varno, vsak šum zbudi v sercu nemir. Kar poslednjič pridemo na planjavo in — pred nami stoji precej velik Križ s podobo našega Gospoda in Boga. Pri sercu se nam zlajša, pokrižamo se in morebiti še pokleknemo in nekoliko pomolimo ter se zročujemo vsemogočnemu varstvu ljubljenege Zveličarja. Poživljeni gremo dalje, dokler ne dospemo do človeških stanovanj in do svojih ljubljenih domačih.

(Pustimo strastne hribolazce, kateri bi z enakimi svetimi občutki sveti Križ počastili, kadar

po mnogih trudih prikobacajo do verha visokega hriba, ako imajo vero in bi Križ našli na verhuncu, če bi ga jim kdo bil postavil. Toda popotniki te verste le prevečkrat morebiti še celo službo božjo zanemarijo ob nedeljah ali praznikih, da le svojo strast napasejo in lazijo na hribe, ali pa letajo za divjačino na lovu. Tako greše zoper cerkveno zapoved in se torej tudi velikrat ponesrečijo. Poslušajmo, kaj pisatelj dalje naslikuje.) —

Korakamo po poljih in travnikih: marljivo stopa pridno kmetiško ljudstvo v semanji obleki, da v nedeljo ali praznik pride še o pravem času k božji službi: vera in vest jih priganja, da tudi v manj prijetnem vremenu dopolnijo svojo dolžnost. Stoji pa sredi na polji sv. Križ, in kako v resnici lepo in ginljivo je, ko stari in mladi z vso spoštljivostjo skazujejo češčenje Gospodu Odrešeniku, mnogi tudi še pokleknejo in obmolijo očenaš, češčenamarijo. —

Otožen dan mesca listopada je in zdi se, da vsa narava nam kliče: „Vse posvetno je minljivo! Minuli so lepi poletni dnevi, gole so drevesa nam pred očmi, pozebuje zelenje: tudi mi bomo zveneli in odpadli kakor listje z drevja, kakor cvetje na polji.“ Tako in še veliko obširniše premišljuje pridemo do vrat mirodvora. Resnobnih misel stopimo na ta kraj miru in počivanja, ki je po blagoslovljeni sv. Cerkve posvečen. Pohajamo ob grobih tel, ki so že pred nami poklicani v večnost in katerih trupla tukaj čakajo velikega dneva vesoljne sodbe. Tukaj vstric počivajo prijatelj in sovražnik, mlado in staro, ubogi in bogati, in čakajo trobentinega glasa, ki jih bo poklical iz temnega groba. Tu počivajo naši ljubi starši, počiva mož, žena, bratje, sestre in otroci, ki jih je v cvetu njih dobe smert pokosila: prijatelji in dobrotniki, ki so v svoji prisereni dobroti bili morebiti začetniki naše sreče. Da tudi mi k njim pridemo, to čisto dobro vemo, samo da ne vemo, kdaj in kako? To je Gospod življenja in smerti v svoji neskončni modrosti sebi prideržal... Strah in groza bi nam utegnila kosti in mozeg pretresti, ako pomislimo, da tudi mi bomo tukaj enkrat — morda kmalo — prah in pepél: — vender — počasi, ljubi prijatelj! Ozrimo se malo krog sebe. Kaj vidimo razun premnogih grobov na mirodvoru? Sveti Križ, veliki Križ se v nebo dviga. Ta je kakor srednik med Bogom in ljudmi in med množico tisučerih in stotisučerih, ki tukaj vstajenja čakajo. To je znamenje odrešenja vesoljnega sveta, znamenje častitljivega vstajenja. Pač da, bridko nam bo res, ko hodimo tukaj med grobi; toda naš strah, naša bridkost ima svoje meje: ne obupujmo!

Priporočili smo drage svoje usmiljenju Božjemu, zdaj pa gremo in skesani poklekne pred podobo križanega Zveličarja, potožimo mu svojo revščino in težave in Njemu zaupljivo priporočimo svoje življenje in svojo smert. Naše serce je polajšano, zmanjšane naše skerbi in bridkosti, težek kamen se nam je odvalil, celo še misel na strohnjenje naše v grobu se je zgubila.

Zares, o sveti Križ, ki je svoj dan Zveličar svetá umiral, umerl na tebi, ti si sladko tolažilo in zvezda upanja revnemu popotniku na zemlji! Na-te se oziramo, kadar nam serce kipi od veselja; k tebi se oziramo, kadar nam žalost gloda na duši. Tebe priserčno častimo in objemamo v zdravji in boleznih. In kadar pride tehtna ura in resnobni trenutek, ko bo nam stopiti pred sodbo Božjo; takrat -- o takrat nam, ljubi Jezus, podeli še moč, da s svojimi trudnimi rokami še enkrat objamemo tvoj Križ, Tebe s kopernenjem še enkrat poljubimo in s svojim Bogom spravljeni se v miru ločimo s tega svetá.

Jan. Repič.*)

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža milosti

knezoškof ljubljanski,

vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda in Zveličarja našega Jezusa Kristusa!

(Dalje.)

4. Toda nedeljo posvečevati ne tirja le pretesna zveza dneva Gospodovega s častjo božjo, z našim stvarjenjem, z našim odrešenjem, marveč tirja to tudi naša lastna sreča.

Mislimo si, kako bi bilo, ko bi nas nikdar ne klical zvon v hišo Gospodovo, in bi nikdar ne prišla nobena beseda verskega poduka nam do ušes: ko bi otroci in podložni nikdar ne slišali, kako morajo stariše in predstojnike spoštovati, jih vbogati, jim v sili pomagati; stariši in predstojniki pa nikdar, kako morajo skerbeti za dušno in telesno srečo sebi izročeni; -- ko bi se ljudje nikdar ne odvracali od umora in uboja, sovraštva in jeze in hudobne volje -- ko bi se nikdar ne učili ceniti svoje telo kot nekaj svetega, čislati in varovati svojo in svojega bližnjega nedolžnost, spoštovati in čuvati svetost družine in sv. zakona, in zato berzdati misli, želje in strasti -- vzemimo, da bi se nikdar ne svarilo pred tatvino in goljufijo, pred zatiranjem ubogih, vdov in sirot, pred zaderževanjem tujega blaga in zasluženega plačila, pred poškodovanjem in prevaro bližnjega; vzemimo, da bi se nikdar ne jemalo v varstvo še veliko večje dobro človekovo: njegova čast in njegovo dobro ime, ampak bi se brezskerbno prepuščalo hudobiji in zlobnosti: krivi prisegi in krivemu pričevanju, neutemeljenemu sumničenju in krivi sodbi, obrekovanju in opravljanju, dvojezičnosti in podpihovanju itd. --

mislimo si vse tako, in zemlja bo postala jama razbojnikov, roparjev in morilcev, grešna mlakuža! Lahko je norčevati se iz obiskovalcev cerkvá, kričati zoper posvečevanje nedelj in se za to nič ne zmeniti, dokler nas še varuje blagoslov tega posvečevanja. Toda gorjé človeštvu, ako zabrede kedaj tako daleč, da se splošno odvadi in pozabi posvečevati nedeljo.

Ako se dalje človeški pogled, bodisi vsled mučnih skerbi, bodisi vsled mičnih zapeljivosti vedno le vlačí v nizko obzorje časnosti, nikdar pa se ne povzdigne k Bogu, največji dobroti; in ako se vest ne ohrani vedno živa in občutljiva in z ozirom na tistega, ki vse vidi in vse sodi: potem človek zdivjá, in sebičnost in naj-surovejša brezobzirnost vlada njegovo delovanje; brezobzirnost nasproti Bogu in njegovi postavi, brezobzirnost proti sebi in svoji lastni pravni veljavi, brezobzirnost proti svoji družini, brezobzirnost proti bližnjemu. Kolikor manj se ji je bati, toliko brezobzirneje se kaže.

Ako je naposled človek naprej in naprej vprežen v delo in opravilo in ako se nikdar ne more iztergati iz ternja in osata vsakdanjega življenja; ako nikdar ne posije v njegovo serce žarek tolažbe in upanja na srečnejše stanje po tem trudapolnem življenju, tedaj zgubi na zadnje vero v samega sebe, poniža se do tovrstne živine ter zgubi vso zavest, da je rojen za višje ter da mora hrepeneti po višjih, nadzemeljskih, neminljivih stvaréh.

Kako vse drugačen pa je človek, ki posvečuje nedeljo in vidi zopet in zopet v nekervavi daritvi sv. maše poterjeno, kako silno da je Bog ljubil svet, in torej tudi njega, da namreč celo svojemu lastnemu Sinu ni prizanesel, ampak ga dal za nas vse (v smert)!¹⁾ Koliko tolažbo in koliko vdanost, koliko vstrajnost in moč, da, smemo reči, koliko junaštvo mu vdahne pridigar, ko mu kaže na terpljenje Gospodovo in na bridkosti njegovo preblazene matere! Koliko olajšanje čuti stiskano, grešno serce, ako čuje, kako veliko-dušno je odpustil Gospod sveti Magdaleni, ubogemu razbojniku, in da se more tudi on sam nadejati enakega odpuščanja in enake ljubezni po vrednem prejemu zakramentov sv. pokore in sv. Rešnj. Telesa! Kako bogato življenje čednosti se zasaja, ako se nam stavi pred oči vzgled Gospoda in njegove deviške matere! Da le eno omenim! Vsa dela duhovnega in telesnega usmiljenja: nevedne učiti, žalostne tolažiti, krivico voljno terpeti, razžaljivcem iz serca odpustiti, lačne nasitovati, nage oblačiti, bolnike obiskovati, mertve pokopavati itd. -- vse to se sadi in gradi, krepí in goji z besedo božjo, ki se seje pri nedeljski službi božji kot božje seme v naša serca.

Vidite torej, predragi v Gospodu! posvečevanje nedelje tirja naša lastna časna in večna sreča, sreča posameznikov, kakor tudi cele človeške družbe: to je, naravnost rečeno, dolžnost samohrambe in tirjatev kerščanske pravice. Ali kako se hočemo hudega varovati in dobro delati, ako zametavamo milosti poduka, molitve, sv. zakramentov, ki nam jih ravno nedelja ponuja?

Nečem te misli še dalje razprezati; le eno bi še opomnil. Že mnogokrat so prišli k meni možje iz tacih fará, ki so bile zavoljo obžalovanja vrednega pomanjkanja duhovnikov popolno brez dušnega pastirja. (Žalibog, da se mi vkljub moji najboljši volji tudi sedaj še ni posrečilo, vseh fará zastaviti.) Ti

*) Obkrajšali po „Norbert. Bl.“ št. 6, 1892. Vr.)

¹⁾ Rom. 8, 32.

možje kazali so navadno na to, kako težko jim dá, ako njihovi otroci odrasčajo brez pravega in rednega poduka v kerščanskem nauku, in kako slabe nasledke ima to za celo občino. „Nečejo nas nič v bogati,“ tako so tožili; „večja mladina nam popolno obdivja, in ne moremo je berzdati in strahovati. Sami je ne moremo podučevati, ker ne utegnemo, pa tudi nimamo ne spretnosti ne veljave. Ako pošljemo svoje otroke in posle k službi božji v kako sosednjo faro, se ali drugod potikajo, ali pa cel dan izostajajo. In kolikrat jim je daljna pot v cerkev pot pogube! Z eno besedo, na vse strani vidimo, da gremo rakovo pot: v svojih družinah, pri svojem gospodarstvu“ itd. Take in podobne tožbe, predragi moji! slišim ne redko, celo tedaj, ako dotična fara ni bila ravno dolgo brez dušnega pastirja in če prav so imeli farani priliko, vsaj v kaki sosednji fari biti pri nedeljski službi božji in pri kerščanskem nauku. Kaj bi bilo še-le tedaj, ko bi nedelje sploh ne bilo? In kaj potem, ako vsled vedno večjega oskrunjevanja nedelja v resnici neha biti nedelja, to je dan, posvečen službi božji in skerbi za dušo? Že sedaj, in v kljub temu, da si prizadevamo nedeljo posvečevati, je dovolj slabo na svetu. Kaj bi še-le bilo potem, ko bi se to posvečevanje popolno zanemarilo? (Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Zlata maša preč. P. Evstahija.) Prelepa slovesnost se je sv. Jožefa dan obhajala v cerkvi čč. oo. frančiškanov pred mostom; prečast. P. Evstahij Jožef Ozimek so ta dan praznovali svojo zlato mašo ali 50letnico, odkar so bili posvečeni (12. sušca 1842). Ob 9ih se je pričelo slovesno cerkveno opravilo, pri katerem je bila cerkev v pravem pomenu natlačena z verniki. Ko je polna azistenca vodila zlatomašnika pred veliki oltar, kakor tudi po opraviu gredé po cerkvi nazaj so se častljivo oglasile velikanske orglje in peli so izurjeni pevci prav éversto na koru znano pesem za tako priliko, ki je bila pa za zlato mašo nekoliko preravnana, n. pr.:

Zlatomašnik, bod' pozdravljen!

Prišel je Tvoj častni dan;

Si v duhovstvo bil postavljen,

V frančiškanski red odbran.

Pasel si z jedjó resnice

Serafinske nas ovčice,

Ljudstvo vodil in učil,

Vsim naj lepsi zgled si bil

Zdaj v svetišče veličastva

Zlatomašnik serčno greš,

Vrata novega bogastva

Verni čedi spet odpreš;

Svet' Francišek naj Te spremi,

Jagnje Božje v roke vzemi,

Milost prosi za naš red,

Milost za vesoljni svet!

Po poklicu sv. Duha je prečast. g. dekan in župnik Flis v izvrstnem govoru najprej omenil, kako je bil zlatomašnik varh — kustos — podoben v svojem življenji in djanji sv. Jožefu, zvestemu varhu, potem je pojasnoval: zakaj je zlatomašnik Bogu dolžan hvalo in našteval nekatere splošnje milosti sv. vere, za ktere je vsak 50letnik Bogu dolžan hvalo,

potem bolj posebne milosti mašnikov in redovnikov sploh, in slednjič še posebne milosti, ki jih je prejemal pričujoči zlatomašnik sam. Med poslednjimi je povedal, kako je bil P. zlatomašnik še kot mlad šolski mladenček v prav očitni nevarnosti, da bi bil na potu iz Novega mesta domú gredé v hudi zimi zmerznil; zgrešil je o gostem sneženji po noči pot in prebil je že kake tri ure zmerzujoč ležé v snegu pod smreko; v tej smertni nevarnosti zasliši glas: Pojdi naprej — (po tej in tej poti); — vstane, gre in v kratkem je prišel do hiše znanih ljudi, namreč svoje tete, kateri so vsemu omerznjenemu in terdemu pomoč skazovali, ga gredli itd., da je zopet okreval in prišel k moči. Očitno je, da je bil njegov angelj varh, ki ga je rešil ter je mladenček dosegel namen in pristopil v redovni stan, kterega mu je bil Bog namenil.

Kakor sploh, tako je tudi pri sv. maši P. zlatomašnik pokazal, da je še popolnih duhovnih in telesnih močé. Po zahvalni pesmi je zlatomašnik spred oltarja množici dal sveti blagoslov. Pri sv. opraviu je bilo tudi več odličnih civilnih gospodov, kakor mestni župan, okrajni glavar, gg. ključarja in drugi.

Prav prijaznega pogostovanja so se vdeležili prevzvišeni gospod knez in škof, oba gg. prošta z večino kanonikov in z drugimi odličnimi gospodi. Posebnega spomina vredno je, da so s prečastitim jubilantom vred bili pričujoči 4 zlatomašniki, namreč prošt dr. Anton Jarc, uršul. spovednik Mih. Potočnik in župnik Jan. Potočnik Brezovski. Drugi samostani so bili zastopani nekaj osebno, nekaj po prelepah čestitkah, kterih je bilo zelo veliko število došlo od raznih stanov in oseb.

Premilostni gospod knez in škof so pri napitnici prav ginljivo pojasnovali, kako lepo se strinja tega dné slovesnost s praznikom, ki se ravno obhaja, namreč sv. Jožef, kakor se imenuje tudi prečast. P. jubilent Evstahij po svojem kerstnem imenu. Primerjali so s sveto nazareško Družino družine samostanske. Pojasnovali so posebej, kako se je Sin Božji v svojem življenji na zemlji sv. Jožefu v oblast dal; takošno oblast imajo tudi mašniki in jo živa P. zlatomašnik že 50 lét. Ta prečudna skrivnost se nadaljuje v sv. Cerkvi vse stoletja; na mašnikove besede se namreč Bog Sin tako rekoč podverže in pride na oltar pod podobi kruha in vina. Očitna je torej prečudna skrivnost očitna velika oblast, očitna čast mašništva v sveti Cerkvi. — Mestni župan je jubilantu napil in zahvalo za toliko delavnost izrekel v imenu ljubljanskega mesta; gospod okrajni glavar pa tudi v imenu okolice, ktera se obilno vdeležuje redovnih dobrot, in ozerl se je pri tej priliki posebej na zasluge frančiškanskega reda zlasti v Bosni, kjer je pod vladu turško toliko preganjanja terpel, kri prehval, vendar ostal v deželi, — da se ni popolnoma iztrebilo kerščanstvo. Očitno je, da je taka serčnost redovnikov sv. Franciška tudi na našo deželo koristen vpliv imela. — Prečast. P. gvardijan, tudi „Jožef,“ je kot sedanji oče samostana prav lično obernal pozornost na „očete,“ na premilostnega višega očeta škofa, na mestnega in okoliškega „očeta,“ ter na zlatomašnike in druge slavne gospode, ktere je z napitnico počastil.

Tako je bilo vse veselo o ginljivi zlati maši prečastitljivega P. kustosa Evstahija Ozimka, kterega vse ljubi in spoštuje.

Od gorenjske strani. 4. marca. (Skromni duševni venec na grob preč rajnega braslovškega dekana, gosp. Lorenca Potočnika.) „Slovenec“ in „Danica“ sta prinesla prav ganljive poročila o prerani smrti in pogrebu blage duše, preč. † gosp. dekana Lorenca Potočnika. Ti spisi najdlji so med gotovo prav mnogimi prijatelji in štovatelji rajnega tudi v duši pisca teh verstic milo žalni odinev. Ker je za znanca, prijatelje, sorodnike in častilce kakega blagega pokojnika nekako tolažljivo, ako ga jim kedo kliče v spomin, toraj storim to s pričujočimi versticami tudi jaz, akoravno pomilujem, da ne bom ravno kaj posebnega zapisati mogel.

Z rajnim blagim g. Lorencom poznala sva se od mladinskih let. L. 1848 zavnelo je bilo mnogo mladih ljudi s posebnim domoljubjem; tudi marsikaka serčna prijateljska vez se je takrat osnovala, ki se ni raztergala od takrat nikdar več. Enako je bilo tudi z blagim pokojnikom in z mano.

Kakor je znano, rodil se je ranjki gospod Lor. Potočnik l. 1827 v Zaspem, katera fara stoji blizu blejskega jezera; v onem zmed najlepših krajev naše slovenske domovine. Po doveršenih latinskih šolah v Ljubljani stopil je kot bogoslovec v slavno Lavantinsko škofijo o pričetku šol. leta 50. Součenci in verstniki bili so mu zelo nadarjeni gg. mladenči, ki so pa tudi svoje lepe zmožnosti vporabljali in obračali le v dobro, in bili toraj posebni ljubljenci slavnogoznanega svojega knezo-škofa Ant. Mart. Slomšek-a. Kdor je duha in načela tega preslavnega cerkvenega odličnjaka in kneza v pravem pomenu te lepe besede poznal, umé, da je že s temi malo besedami o rajnem gosp. Potočniku in njegovih čč. gg. sošolcih veliko povedanega. Razmere one dóbe bile so za mladenče zelo kritične; marsikaki g. bogoslovec je še omahoval, ali bi se posvetil duhovskemu poklicu, ali pa se podal nazaj med svet; zato so bili pa višji pastir tudi oprezni in ne prenašli s podelitvijo duhovskih redov. Z verstniki rajnega g. Lorenca, tedaj tudi z njim, bili so pa tako zadovoljni, da so jih pri skušnjah I. semestra v II. letu posebno pohvalili, ter jim konec leta kot posebno odliko tudi že male blagoslove (minores) podeliti obljubili, kar se je tudi zgodilo.

Kot bogoslovec je prišel rajni skoraj vsake počitnice v naš kraj k svojemu predragemu součencu L. J. za kaki dan na oddih; snidla sva se o teh časih tudi midva prav pogostno; imel sem toraj priliko natančno spoznati njegov plemeniti značaj, in prav zelo sva si postala med seboj naklonjena. Ko je postal mašnik in odšel v službo, sem le redkokedaj prišel z njim v osebno dotiko, čul sem pa mnogokrat kaj lepega in hvalevrednega o njem, in ostal mi je vedno v prijetnem spominu. L. 1881 nahajala sva se oba med Rimskimi romarji, pa ne vedela drug za drugega. Prav zelo sva se toraj eden drugega zaveselila, ko sva se neki dan sloveče tridnevnic v baziliki sv. Klemenca čisto nenadoma srečala pred imenovanim svetiščem. Se ve, da bi si bila imela mnogo povedati po tako dolgoletnem razstanku, za kar vender ni dovolil čas. L. 1885 potoval sem po opravilih že pozno v jeseni skoz zgornjo savinsko dolino. Prišedši v Gornji grad okrepečal sem se nekoliko v neki gostilni, potem pa sem nameraval iti pozdravit dobrega starega prijatelja in dekana, preč. gosp. Lorenca. Prijazna kerčmarica mi je ponujala še vina, na kar ji rečem: Šel se bom poklonit

vašemu preč. g. dekanu, in tam bo morebiti treba zopet piti; na kar mi priljudno odverne: da, če pa greste k g. dekanu, tam bo pa že prav gotovo moralo biti tako. In potem mi jih ni mogla nikoli dosti prehvaliti, kako dobra in blaga duša da so. Med drugim mi je tudi pravila, da so imeli svojega zelo starega očeta pri sebi, kako zelo da so jih g. dekan spoštovali, da so morali oče sedeti vsaki dan pri obedu na prvem, častnem mestu njihove mize, da so morali oni vsako jed vselej prvi vzeti, in tako je bilo, če so se snidli še tako imenitni gosti v farovžu na obed. Povedala pa mi je tudi, da so starček nedavno šli na svoj dom v Zasep na Gorenjsko, ondi pa kimalu umerli. Ko prideu nato v farovž, prav za prav v sprednji oddelek grajščine, me je gosp. dekan tako prijazno sprejel, kakor bi me bil komaj pričakoval. Koj me je povabil, ker je bilo že precej pozno popoldan, naj pri njem prenočim; pa ker se mi je zelo mudilo naprej in sem moral odkloniti vabilo, ukazal je koj prinesiti dobre kapljice, poslal pa ob enem tudi na pristavo, če so konji doma, da bi me peljaje vsaj en čas pospremil. Se vé, da sva si po tako dolgih letih imela mnogo mnogo povedati. Jaz sem ga častil kot gosp. dekana, a djal mi je: Saj sva bila nekdanj pobratima; le ponovina bratovščino! Pogovor je med drugim naneseł tudi na njegovega rajnega očeta. Pravil mi je, kako zelo jih je odgovarjal in jim branil, naj ne hodijo domú, pa jih kar ni bilo za uderžati več. Djali so mu: „Vidiš Lorenc, jaz znam tukaj umreti, ti se boš pa premaknil morebiti kam odtod, in potem bom ostal sam tukaj. Le pusti me, da grem! In šli so res umret domú. Šel mi je gosp. dekan na mojo prošnjo tudi pokazat sprelepo farno cerkev, posvečeno slovenskemu apostolu sv. Mohorju in njegovemu diakonu sv. Fortunatu. Kar stermel sem, viditi v tako skritelem gorskem kraju tako prekrasno svetišče, ki bi bilo kinč vsaki cesarski rezidenci. Mislim, da mi je tudi povedal, kateri ljubljanski knezo-škof so jo dali sozidati. Nameraval je menda v Ljubljani poleg stolne cerkve na prostoru, kjer se naše dni prodaja moka, zgraditi še eno cerkev, kar mu pa je neki prijatelj odsvetoval, pač pa mu za izpolnitev blagega namena predlagal Gornji grad, kjer imajo ljubljanski gg. knezo-škofje svojo grajščino in velika posestva. Po tem nasvetu se je bilo tudi zgodilo. Poleg lepe cerkvene zgradbe (katera je venčana z visoko kuplo); poleg lepih altarjev, slikanih oken itd. ozel sem se tudi na velike orglje, o katerih mi je rajni slavni gosp. Gregor Rihar pravil, da je takrat ko so bile blagoslovljene, on s pevstvom ljubljanske stolne cerkve prvi z orgljanjem in petjem pomagal preslavljati slovesno Božjo službo. Povedal mi je g. dekan tudi, da ima že zelo starega organista in da bi sicer želel premembe, pa dostavil je: Če Bog poterpi z njim, zakaj bi jest ne? Po precej dolgi pomudbi v Gornjem gradu pospremil me je potem blagi gosp. dekan z vozom tje doli prav blizu sv. Frančiška; pač nisem mislil, ko sem se od njega poslovil, da ga vidim zadnjikrat v življenju. — Ko se je od tam premestil za dekana v Braslovče, mi je obudilo to vnovič želje, obiskati ga še enkrat, in to tem bolj, ker mi je bila s tem tudi prilika dana, porositi z blagoslovljeno vodo grob rajnega slavnega ondotnega preč. gosp. Mihaela Stojana, nekdanjega vrednika „Drobtinic“, s katerem se sicer osebno nisva poznala, pač pa zarad ravno omenjenega letnika (Drobtinic)

pismeno mnogo občevala. Nepričakovana smert preblagega prijatla Potočnika naredila je čez ta račun sicer križ, želje pa mi vendar ni udušila, da bi rad stal enkrat ob grobu obeh teh slovečih pokojnikov, ki sta bila v resnici pravi kinč in ponos duhovstva po rajnem knezo-škofu A. M. Slomšek-u prerrojene slavne lavantinske škofije. Se mi bo li kedaj ta želja spolnila, ne vem: to me pa vendar ne overa, iz daljave jima zašepetati tihi zdihljeji in serčno vošilo: Sladko počivajta oba v večnem miru svetih nebes!

J. L. Podratitovski

Iz Krope. 19. sušca. († Helena Ažmanova.) Kvaterno nedeljo, 13. t. m., smo pokopali tukaj spoštovano Heleno Ažman, mater obeh gg. župnikov iz Gorjan in iz Fužin. Pokojnica je bila vzor pobožne kerščanske žene in dobre matere. — Sicer majhine postave in vedno slabotnega zdravja na telesu, je pa skazovala toliko bolj močnega duha in jekleno stanovitnost; kar je oboje izviralo iz njene terdne, žive vere. — Maloktera žena je imela toliko terpeti, kot ona, pa tudi maloktera je tako voljno križe prenašala, kot ona. Vselej je rekla pri naj hujših udarcih z Materjo Božjo: Dekla Gospodova sem, zgodi se mi po njegovi besedi! Kadar so možaki jokali, je ostala mirna; ko je bilo vse zbegano, ona ni obupovala, temuč je storila, kar sta ji vera in razum narekovala. Bila je zares močna žena. Ko so moža pripeljali domú z zlomljeno nogo, ga je serčno brez jokú sprejela; ko so ji drugikrat sina prinesli tudi s pohabljenjo nogo, mu je mirno stregla; ko je kolera prišla v hišo, se je ni ustrašila; ko je ogenj pretil hiši, ko je povodenj žugala delavnico odnesti, ko so prišle denarne zgube: ona serčnosti ni zgubila! — Pri vsaki nadlogi je storila, kar je bilo v njeni moči; ali še več je v Boga zaupala, in vselej v goreči molitvi pomoči in tolažbe iskala. Kar ji je časa ostajalo čez njena dolžnostna opravila, ga je za molitev in božjo službo in za dobra dela porabila. — Njena naj ljubša pot je bila h kapelici do Naše ljube Gospe milostnega Serca. Tam je cele ure premolila, tam si je tudi velike dobrote izprosila. Da sta si oba sina, ki sta od petero otrok še ostala, duhovski stan izvolila, je pač le njenim prošnjam pripisovati. Pa je bila tudi sama od moči pobožne molitve tako prepričana, da je večkrat rekla: Nikoli nisem kapeliške Matere Božje kaj prosila, da bi me ne bila vsaj deloma uslišala! —

Sama v strahu Božjem izrejena, je tudi svoje otroke tako odredila; še več pa je za njih dušni in telesni blagor molila. — Bila je tudi zelo usmiljenega serca in je revežem po svoji moči rada pomagala. Bolnike je pogosto obiskovala, pa jim je zraven telesne miločine tudi duhovno delila, ko jim je kaj pobožnega brala ali od pridig kaj pripovedovala. Imela je namreč silno dober spomin, da si je lahko zapomnila, kar je slišala ali brala; imela je pa tudi do zadnjega zdrave oči, da je brez očal prav gladko brala. — In kakor bi ji bil hotel Bog že tukaj njeno zaupanje nekoliko poplačati, ji je večkrat tudi posebno srečo naklonil. Bila je tako srečna, da je oba sina k novi maši spremila: g. Janeza 20. avgusta 1865 v Kropi; g. Šumna 3. avgusta 1879 na Dovjem. Dosegla je tudi redko srečo, da je bila pred 4 leti (18. junija 1888.) v domači župnijski cerkvi od starejšega sina k zlati poroki poročena! — Pokojnica je rada in pogosto ss. zakramente prejerala; zato ji je Bog tudi na zadnje to tolažbo dodelil. Kvaterni

petek zjutraj je prejela še sv. popotnico in druge zakramente umirajočih, in že opoldne tistega dne je prav mirno, brez kakega hudega boja v Gospodu zaspala.

Pogreb njen je bil stanu primeren in prav gnljiv. Razun domačih dveh gospodov so jo spremili k večnemu počitku sosednji gg. duhovni z Dobrave, Kamne gorice, Radoljice in Bohinjske Bele. Sinova duhovna sta šla prva za kersto z očetom v sredi. In dasi je zelo snežilo, je bilo vendar silno veliko pogrebcev, ki so jo spremili na pokopališče k sv. Lenartu, kjer čaka prihodnjega vstajenja! Marsiktero oko se je solzilo pri njenem pogrebu; marsikter revež bo tudi pogrešal svojo tolažnico; marsikter pa bo tudi hvaležno obiskal grob svoje dobrotnice. Če na kateri grob, na tega se pač po pravici sme zapisati: Dokler bo slovenski narod imel takih mater, mu tudi duhovnov manjkalo ne bo!

Sarajevo. 7. sušca. Dr. A. J. Ravno oddal sem svoj list, pa mi je prišel Vaš; danes pa sem dobil poslano (52 gl. intenc. in darov); vse se bo koj razpečalo.

Včeraj smo kupili hišo bližnjo naši ubožnici z malim vertom. Dobili smo jo za 2000 gl. (poprej je pa zahteval gospodar 2600 gl.) Sv. Jožef nam jo je oskerbel in bode se počasi odplačevala s stanarino.

Začeli smo zidati semenišče. Škoda, da človek tudi strokovnjakom ne more vselej verovati. Vidi se, da bo začeto delo dvakrat toliko stalo, kakor so nam pa prej govorili in poštevali. Na tako velik trošek pa nismo pripravljeni. Ako nam Bog prav posebno ne pomaga, bi se kmalo vresničilo: „coepit aedificare sed non potuit consumare.“

Iz Bosne. (Zvonček sv. Jožefa na njegov god.) Naj še milo pozvončká proti koncu meseca sv. Jožefa in pohlevno naznani slavljenje in češčenje ženina brezmadežne Device Marije, varha in rednika Kristusovega, v njegovi novi katoliški župniji in velesiromašni cerkvi, v Prjedoru.

Štirinajst dni pred praznikom sv. Jožefa je neka oseba šivala in prenarejala stare bogoslužne oprave, podarjene tej preubogi cerkvi. In kolikor je bilo moč, se je priredilo v porabo in za olepšavo siromašnega oltarja. Vsa cerkvena revščina se je očistila; samo polenastih, zavsem nedostojnih dervenih svečnikov ni bilo moč olepšati; kajti pri Vas bi jih še k merliču ne hoteli postaviti. Žalostno omarico — tabernakelj — stanico živega Boga, Kristusa Jezusa, smo s stariimi bojanimi tkaninami malo ogernili, podoba sv. Jožefa z zelenim mahom okinčali in z bojanim papirjem. Pri napravljanju tekle so solze tuge in žalosti, ker bolje, dostojnije ne moremo oveličiti in okinčati vidno in dejansko toliko vzvišenega Svetnika in „patrona.“ Mislili smo, kako zamorejo to učiniti po družih krajih, koliko drugod cerkve mnogih reči imajo, celo odveč; tu pa premalo. Tolažili smo se, da morebiti se še kedo usmili revne cerkve sv. Jožefa in nas milostno vsposobi za veliko noč in za praznik varstva sv. Jožefa, tretjo nedeljo po veliki noči, da jo moremo lepše vrediti in bolj častitljiv pogled ji dati med drugoverci tukaj, ki večje praznike tudi prihajajo v našo cerkev. —

Ipak praznoval se je svetek župnijskega patrona sv. Jožefa slovesno. Presvitli biskop, administrator apostoljski banjaluške biskopije, poslali so v pomoč tajnika svojega že prej ta dan Popoldne, v petek,

došli so verni naseljenci Slovenci in moravski Slavenci k izpovedi; potem bile so večernice. Sv. Jožeta dan začelo se je zgodaj izpovedovati, ob 8ih med sv. mašo bilo je skupno sv. obhajilo.

Med vabljenjem z zvonom k veliki — slovesni službi Božji gromeli so topiči in v mestu povpraševali so drugoverci: „Šta imadu za jednu slavu danas katolici?“ Kmalo se je razvedelo: „Danas svetkuju katolici sv. Josipa, zaštitnika crkve svoje.“

Ob 10ih začela se je glavna služba Božja z izpostavljenim Najsvetejšim, luči je precej veliko gorelo, pevci so lepo pevali; osobito je pa slavil sv. Jožefa iskreni mašnik in velenadarjeni cerkveni govornik Pater Anton Palinić; marsiktero oko se je solzilo in mnogi so govorili: „Tako in toliko o sv. Jožefu še nismo slišali.“ Jedro i snov sv. govora: Sv. Jožef, čisti ženin bl. Device Marije; namestnik Očeta nebeškega Kristusu na zemlji; Jezusov odgojitelj, varh in rednik; — prvi za Devico Marijo zvedel za učlovečenje Božje; — prvi za Božjo Materjo zagledal novorojenega Zveličarja svetá, prvi za Marijo Devico Ga sprejel v naročje; — Z Jezusom in Marijo delil ubožstvo, težave, žalosti in veselje — Presrečna smert njegova med Jezusom in Marijo. — Slava in vzvišenost njegova v nebesih. — Patron sv. katoliške Cerkve in te župnije in cerkvice. — Pomočnik stanovom o vseh potrebah, osobito pa v smertni uri.

Po cerkvenem govoru je mašnik Gospodov pokleknil pred oltar in iskreno z zbranimi vernimi molil za vse dobrotnike te preuboge cerkve več očenašev in zdrava Marij. Blagor veledušnim dobrotnikom te cerkvice sv. Jožefa! Že samo na sebi so veliko dobro delo storili, za katero jim bo Bog obilni plačnik in sv. Jožef mogoeni priprošnjik; zraven pa že prej, ta sv. dan in nadalje opravlja hvaležno in verno ljudstvo z duhovnim pastirjem iskrene molitve za nje. O sv. Jožef! ti vidiš potrebo te Božje hiše tukaj, ti veš za siromaštvo njeno in nemoč župljanov: sprosi obilnih blagodušnih dobrotnikov! Sveti Jožef, sprosi nam vsem zdravega in žalostnega kruha za dušo in za telo!

Milosti Lurske Marije Device.

Pod napisom: „Tri dni v Lurdih“ je listič „Echo U. L. Frau von Lourdes“ št. 3, 1892 prinesel prav zanimiv spis, ki med drugim pripoveduje to-le:

Duplina Marijina je obležena. Viharna molitev vedno močnejši, zmeraj bolj presunljivo in ginljivo zaupanje. Poslednjič kaže, da Kraljica nebes in zemlje se udaja. Mašnik na leci oznani prvo ozdravljenje in kakor zmagoslavna duše pretresljiva pesem se razlega „Magnifikat“ po dolini. Vse je v gnječi. Nepopisljivo življenje prešinja veselja in hvaležnosti jokajočo množico.

Neki mlad človek, kréhav, na višji stopinji tuberkuloze (sušice), začuti novo življenje, ki mu persi prešinja. Sapa mu je lahka — pljuča pomlajene, nobene pritežnosti več ne čuti. Ves iz sebe od veselja se jokajoč sklone na kolena pred tabernakelnjom v duplini, z daleč pred seboj razprostertimi rokami vročo zahvalo moli, med tem pa se iz tisuč ust razlega hvala. — Še bolj pretresljivo je ozdravljenje ubožne sključene 33letne device iz Verdun-a. Že 4 leta je, odkar je ohromela in vrat ji je od raka tako razjeden, da sta goltanec in jezik bila že davno službo

odpovedala. Lotrinški romarji so zvedeli, da deklica koperni priti v Lurd, in zdaj pa že leži pred duplino! Večkratno pomakanje v tonev (r. tonf) je povzročilo polajšanje, vendar ne bistvene spremembe. Neutegoma pa zakliče z nekakim nenaravnim glasom: Ma — Ma — slednjič Maman! in kimalo nato ji je bil dan glas in ravno tisti dan je tudi shodila, dosegla rabo nóg. G. Henri Laser, verli popisovalec Lurskih prikazen, se je od veselja jokal, ko mu je naslednji dan devica pripovedovala čudežno svoje ozdravljenje in sklenil je, da hoče v kratkem natanko to popisati. Zvečer tistega dné so se zdravniki zbrali in so izmed 15 ozdravljenj njih pet poterdili kakor take, zoper ktere se ne more nič ugovarjati ali nad njimi dvomiti.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec marcij (sušec).

a) Glavni namen:

Družinska jutranja in večerna molitev.

b) Posebni nameni:

28. **S. Janez Kapistran.** Tretji red sv. Frančiška. Ljudski mir. Zadeve vojaških dušnih pastirjev. Žalostne družinske razmere.

29. **S. Janez Damascen.** Sveta veda. Katoliško gibanje v severnem Češkem. Priporočene časne zadeve.

30. **S. Kvirin.** Srednji in kmečki stan v skrajni nevarnosti. Zatertje tertne uši in drugih nadlog. Obvarovanje pred opravljanjem in sovražnostjo.

31. **S. Benjamin muč.** Najimenoitnejše zadeve kerščanstva. Vse poslano, pa še ne uslišane prošnje. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine presv. Serca Jezusovega, ki so umerli v mescu marciju in ki umerjo v mescu aprilu.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Več bolnih in bolehnih gg. duhovnov za zdravje in pomoč. — Neka gospá prav živo in goreče prosi, da bi bratovski udje molili k N. lj. Gospé in sv. Jožefu za ohranjenje njenega bolnega g. soproga. — Prav goreče priporočen v brat. molitev N. lj. G. in sv. Jožefa nekdo posebno v tem mescu, ki je sv. Jožefu posvečen, da bi se mu neka važna stvar srečno srečno zveršila Bogu v slavo in duši v zveličanje. — Mož, pijači vdan tako, da je že ob vse prišel, priporočen v molitev, da bi se spreobernil na priprošnje Naše ljube Gospé in sv. Jožefa. — Na mladino vpliven človek za spreobrnjenje.

Zahvala.

Prav serčna zahvala presv. Jezusovemu Sercu, Materi Božji, sv. Jožefu in sv. Antonu za skazano milost pri učenju.

A. F. učitelj, kandidatinja.

Listek za raznoterosti.

V **Kotru** so 9. in 10. t. m. pri srenjskih volitvah v vsih razredih zmagali katoličani.

S Sorice. Hripa roji skorej v vsaki hiši.

Iz Gradca in drugih krajev ima zopet „Vtld.“ od 23. t. m. naznanila o strašnih moritvah, ropih in tatvinah, ki kažejo, kam človek zajde, kateri je zaverigel vero in čednost; — in vender prostomišljaški časniki o vsaki priliki psujejo vero in duhovne, ki učijo vero in priporočujejo čednost!

Kerščanski detoljub, 4 zvezek, s prilogo: „Spomin pervega sv. Obhajila,“ je ravnokar prišel na svetlo. „Detoljub“ je knjižica s prav lepimi spisi za kerščansko vzgojo mladine. Ta zvezek n. pr. ima spise: Staršem za praznik sv. Jožefa; — Kerščanska družina in ss. zakramenti: — Sv. pokora; — Presv. R. Telo — prvo sv. Obhajilo, pogosto sv. Obhajilo, sv. maša; — Alojzijevo leto; — Iz otročjih ust; — zadeve društva detoljubov; — Učite otroke hvaležnosti; — Tuji grehi; — Spominek sinu, ko odhaja; — Salata in bob; — Botrov dar; — Poročila in še več takega. — Knjižica: „Spomin pervega sv. Obhajila“ obsega šest zlatih sredstev, kako naj mladina ohrani stanovitnost na poti v nebesa.

Opomnjeno bodi, da g. vrednik Detoljubov je zdaj na sv. Petra cesti št. 76 (v farovžu). Za list in letnino kot družbenik se plačuje naj primérniše, po 1 gld. na leto; samo društveni donesek pa je le 48 kr., ali za revne tudi le 24 kr., ali celo 12 kr.

Prizadevanje te družbice Detoljubov je zlasti še dan danes zelo koristno in potrebno, ter želeti da se družba vedno bolj razširja.

Marija-Zvezda v Bosni, 16. sušca. (Poterdilo.) Z naj priserčniši hvaležnostjo poterjujem sprejetev 25 gld. za našo ubožnico; — Bog poverni 1000krat našim častitim prijateljem in dobrotnikom! Mi pa bomo zanje pridno v ta namen molili.

P. Bonaventura,
opat.

„Amerikanski Slovenec“ je prešel v roke preč. g. Jožefa Buh-a, škofovega generalvikarja, in izhaja nadalje v Tower-u vsak petek. Naročnina znaša 3 dolarje, za Evropo pa 6 gld. na leto. Pošilja se naročnina z napisom:

V. Rev. Jos. Buh,
Amerikanski Slovenec,
St. Louis Co.
Tower,
Minn. U. S. America.

Iz rimskega Martirologija.

18. mal. travna.

V Rimu s. Apolonij senator, ki je bil od svojega služabnika izdan, da je kristjan in mu je bilo ukazano, da naj se opraviči zaradi svoje vere. Apolonij je v obširnem spisu opravičil svojo vero in je spis v starašinskem zboru bral; vender je bil obsojen in za Kristusa ob glavo djan.

V Mensani ss. mučenika Elefterij, škof v Iliriji, in njegova mati Antija. Bil je sloveč s sve-

tostjo in s čudeži. Pod cesarjem Hadrijanom so ga trinogi zaradi sv. vere v Kristusa strahovito terpinčili, potisnili ga v železno ognjeno posteljo, pekli ga na mreži, v kotlu z oljem, mešanim s smolo in drevesnim klejem, vergli ga pred leve; toda ogenj ga ni oškodoval, levi se ga ne dotaknili; poslednjič so ga z materjo vred zadušili.

Ravno tam poglavar sv. Koreb, ki ga je bil s. Elefterij spreobernal k sv. veri, in je bil z mečem končan.

V Briksiji s. Kalocer mučenec, k Kristusu spreobernal od ss. Favstina in Jovsta in je tudi pod Harijanom častitljivo smert preterpel za sv. vero.

V Kordovi s. mučenec Perfekt, kterega so bili Mavri umorili, ker je Mohamedovo vero napadal.

V Milanu s. kardinal Galdini, škof v tem mestu, ki je po doveršeni pridigi zoper krivoverce dušo Bogu izročil.

V Etruriji na Senarski gori s. Amidak, spoznovalec, izmed sedmerih služabnikov M. D., sloveč zaradi goreče ljubezni do Boga.

V Evgubiji v Umbriji, bl. Arhangel, spoznovalec, regularni kanonik, sloveč z nedolžnim življenjem, z ljubeznijo do bližnjega in z darom prerokovanja.

Dobrotni darovi.

Za dijako wizo: Č. g. župnik Al. Starč 5 gld. — »Da bi se fantje spominjali velikonočne dolžnosti.« Preč. g. nadžupnik Jan. Zorec 10 gld. — Preč. g. zlatomašnik Jan. Potočnik 2 gld. — Nekdo 5 gld. z opazko: »Vojaku vojak za vojake.« (Odgovor: »Bog živi take verle korenjake, ki nam za dijake pošiljajo petake!« Vr.) — Č. g. župnik Ant. Jamnik 12 gld. 50 kr.

Za sv. Ožeta: Č. g. župnik Ant. Jamnik 2 gld. 10 kr.

Za ustanovitev stalne in večje rezidence čč. oo Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „protizorja“: Neimenovana 100 gld. — Neimenovana gospa 5 gld. — XIII zbirka 3 gld. — Č. g. župn. Ant. Jamnik 2 gld. 10 kr.

Za sv. Detinstvo: Z. Verhnike po č. g. kapl. P. Bohinju 30 gld. — Iz Šempetra pri Postojni 7 gld. 83 kr. — Č. g. Janez Nagode, duhov. oskerbnik v Trebnjem, 40 gld. — Izpod Brezja, 107 gld. 34 kr.

Za cerkev sv. Jožefa v Prijedoru v Bosni: Neimenovan dobrotnik 10 gld. — 14 gld. 64 kr. s pristavkom: Cerkev novo Teb' zidati, — Želimo tudi mi pomagati; — Sprejmi naš darček mali, — Saj radi bi še več Ti dali. — Svet' Jožef! v življenju si nam pomočnik. — Bodi nam tudi smertno uro tolažnik. (Več častivecv sv. Jožefa.)

Za opravo ubožnih cerkev: Št. Vid nad Ljubljano 35 gld. 90 kr. — Od ss. 3 Kraljev na Verhu 30 gld. — Košana 22 gld. 35 kr. — Čatež ob Savi 24 gld. 20 kr. — Poljanice 12 gld. — Stari log 51 gld. 80 kr. — Po čč. gg. Ursulinarah v Ljubljani 18 gld. 21 kr. — Po veleč. g. kanoniku Jan. Rozmanu 10 gld. — Černi verh nad Polhovim Gradcem 20 gld. — Kranj 74 gld. — Osilnica 64 gld. 40 kr. — Preloka 3 gld. — Trata 35 gld. — Stranje 9 gld. — Sv. Križ poleg Litije 36 gld. — Neža Stojič 12 kr. — Št. Lovrenc ob Temenici 26 gld. — Dol zopet 5 gld. — Šempeter na Notranjskem 23 gld. 55 kr. — Selca 50 gld. — Bukovšica 3 gld.

Pogovori: G. Jos. T. v Dol.: Došlo in bode se vrnalo po Vaši volji.